

5. Ks. "Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford", Utah State Historical Society, käsikirjoitus A 719; artikkeli "Remembering the Rescue", *Ensign*, elokuu 1997, s. 47.
6. Yhdistelty ja lyhennetty Laguna Nigelin vaarnan Nuorten Naisten johtajan sisar Monica Sedgwickin kirjoittamasta sähköpostiviestistä sekä Mission Viejon vaarnan Nuorten Naisten johtajan sisar Leslie Mortensenin puheesta.
7. Artikkelissa "Why Do We Let Them Dress Like That?" (*The Wall Street Journal*, 19.–20. maaliskuuta 2011, s. C3), eräs pohdiskeleva juutalaisäiti puolustaa pukeutumisen mittapuuta ja moraalia sekä antaa tunnustusta mormoninaisten esimerkille.
8. Ks. "Perhe – julistus maailmalle", *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
9. Ks. *American Grace*, s. 244–245.
10. Ks. *American Grace*, s. 504.
11. Ks. OL 81:5; ks. myös Moosia 4:26.
12. OL 138:56.
13. *Käsikirja 2*, s. 22.
14. Ks. *Käsikirja 2*, 6.1.
15. Ks. *Käsikirja 2*, 4.5.
16. Ks. Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs", salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Tämä omasta mielestään feministi ja ateisti myönsi tämän kunnioituksen ja kertoi, että hän oli jäänyt mormonikotitietien blogien lukemisen koukkuun.
17. Keskusteluista Tongan Ha'akamen vaarnan johtaja Lehonitai Mateakin (palvellut myöhemmin lähetysjohtajana Port Moresbyn lähetyskentällä Papua-Uudessa-Guineassa) ja vaarnan Apuyhdistyksen johtajan Leinata Va'enukun kanssa.
18. Ks. D'Vera Cohn ja Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage", Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Myös syntyvien lasten määrä on vähentynyt merkittävästi monissa maissa. Tätä on kutsuttu demografiseksi talveksi.
19. "A Troubling Marriage Trend", *Deseret News*, 22. marraskuuta 2010, s. A14, jossa lainataan raporttia osoitteesta msnbc.com.
20. Ks. Simon Collins, "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival", *New Zealand Herald*, 1. helmikuuta 2010, s. A2.
21. Gordon B. Hinckley, "Kirkon naiset", *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 66; ks. myös Spencer W. Kimball, "Sisaremmen kirkossa", *Valkeus*, huhtikuu 1980, s. 78–80.
22. "Me sisaret yhdessä", *MAP-lauluja*, 194.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, uudistettu painos 2009, s. 338–339.



Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Tilaisuuksia tehdä hyvää

Herran tapaan auttaa niitä, joilla on ajallisia tarpeita, tarvitaan – ihmisiä, jotka ovat rakkaudesta pyhittäneet Jumalalle ja Hänen työlleen itsensä ja sen, mitä heillä on.

Rakkaat veljeni ja sisareni, sanon tarkoitus on kunnioittaa ja ylistää sitä, mitä Herra on tehnyt ja tekee palvellakseen köyhiä ja tarvitsevia lastensa keskuudessa maan päällä. Hän rakastaa puutteenalaisia lapsiaan ja myös niitä, jotka haluavat auttaa. Ja Hän on luonut keinoja siunata sekä niitä, jotka tarvitsevat apua, että niitä, jotka antavat sitä.

Taivaallinen Isämme kuulee lastensa rukoukset kautta maailman heidän pyytäessään ruokaa syödäkseen, vaatteita ylleen ja arvokkuutta, joka koituisi siitä, että kykenee elättämään itsensä. Hän on kuullut noita pyyntöjä siitä asti kun Hän asetti miehiä ja naisia maan päälle.

Te saatte tietää noista tarpeista siellä missä asutte ja kautta maailman. Sydämessänne herää usein myötätunnon tuntemuksia. Kun tapaatte jonkun, jolla on vaikeuksia löytää työtä, tunnette tuota halua auttaa. Tunnette sitä, kun menette lesken kotiin ja näette, ettei hänellä ole ruokaa. Tunnette sitä, kun näette valokuvia itkevästä lapsista, jotka istuvat maanjäristyksen tai tulipalon tuhoaman kotinsa raunioilla.

Koska Herra kuulee heidän

huutonsa ja tuntee syvän myötätuntonne heitä kohtaan, Hän on aikojen alusta asti varannut keinoja, joilla Hänen opetuslapsensa voivat auttaa. Hän on kehottanut lapsiaan pyhittämään aikansa, varansa ja itsensä ja ryhtymään Hänen kanssaan palvelemaan muita.

Hänen tapaansa auttaa on toisinaan kutsuttu elämiseksi pyhityksen lain mukaan. Yhteen aikaan Hänen tapaansa kutsuttiin yhdistyneeksi veljeskunnaksi. Meidän aikanamme sitä kutsutaan kirkon huoltotyöohjelmaksi.

Toiminnan nimet ja yksityiskohdat muuttuvat vastaamaan ihmisten tarpeita ja olosuhteita. Mutta Herran tapaan auttaa niitä, joilla on ajallisia tarpeita, tarvitaan aina ihmisiä, jotka ovat rakkaudesta pyhittäneet Jumalalle ja Hänen työlleen itsensä ja sen, mitä heillä on.

Hän on pyytänyt ja käskennyt meitä osallistumaan työhönsä avuntarpeessa olevien kohottamiseksi. Me teemme liiton tehdä niin kasteen vesissä ja Jumalan pyhissä tempeleissä. Me uudistamme tuon liiton sunnuntaisin, kun nautimme sakramentin.

Tarkoitukseni tänään on kuvata



joitakin niistä tilaisuuksista, joita Hän on varannut meille auttaa puutteenalaisia. En kykene puhumaan niistä kaikista, koska yhteinen aikamme on lyhyt. Toivon uudistavani ja vahvistavani sitoumuksenne toimia.

Eräässä kirkon laulussa on Herran kutsu tähän työhön. Olen laulanut sitä pikkupojasta asti. Lapsuudessani kiinnitin enemmän huomiota iloiseen säveleen kuin sanojen voimaan. Rukoilen, että te tunnette sanat sydämessänne tänään. Kuunnelkaamme jälleen sanoja:

*Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain,
Ketään toimissaan auttanut,
Tielle murheellisen tuonut*

*lohdutuksen,
Vai päiväni tuhlanut?
Onko kenenkään kuorma keveämpi,
Kun kanssani jakaa sen sai?
Saiko heikot ja sairaat mun apuani?
Heidät matkallain huomasin kai?
Siis herää ja tee muutakin
Kuin haaveile kruunustas vain.
Teot rakkauden jalon vain siehuun
tuo valon,
Suo ilon sun osakses ain.¹*

Herra lähettää säännöllisesti meille kaikille herätyskutsuja. Joskus se voi olla yhtäkkinen myötätunto jotakuta avuntarvitsijaa kohtaan. Isä on kenties tuntenut sitä nähdessään lapsen kaatuvan ja naarmuttavan polvensa. Äiti on kenties tuntenut sitä kuullessaan lapsensa pelästyneen itkun yöllä. Poika tai tytär on kenties tuntenut myötätuntoa jotakuta kohtaan, joka on vaikuttanut surulliselta tai pelokkaalta koulussa.

Meissä kaikissa on herännyt myötätunnon tuntemuksia sellaisia kohtaan, joita emme edes tunne. Kun esimerkiksi kuulitte raportteja aalloista, jotka Japanin maanjäristyksen jälkeen vyöryivät yli Tyynenmeren, olitte huolissanne niistä, joita se saattaisi koskea.

Tuhannet teistä tunsivat myötätuntoa kuullessaan tulvista Australian Queenslandissa. Uutisraportit olivat pääosin arvioita avuntarvitsijoiden lukumäärästä. Mutta monet teistä tunsivat ihmisten tuskan. Herätyskutsuun vastasi Australiassa ainakin 1 500 kirkon jäsentä, jotka lähtivät vapaaehtoisina auttamaan ja lohduttamaan.

He muuttivat myötätuntonsa

päätökseksi toimia liittojensa mukaan. Olen nähnyt siunauksia, joita saa apua saava puutteenalainen sekä se, joka tarttuu tilaisuuteen antaa sitä.

Viisaat vanhemmat näkevät muiden ihmisten jokaisessa tarpeessa keinon tuoda siunauksia poikiensa ja tyttäriensä elämään. Äskettäin kolme lasta toi ovellemme rasioita, joissa oli herkullinen ateria. Heidän vanhempansa tiesivät, että me tarvitsimme apua, ja he ottivat lapsensa mukaan tähän tilaisuuteen palvelle meitä.

Vanhemmat siunasivat perhetämme auliilla palvelemisellaan. Valinnallaan antaa lastensa osallistua antamiseen he ulottivat siunauksia tuleviin lastenlapsiinsa asti. Lasten hymy heidän lähtiessään luotamme sai minut uskomaan, että niin tapahtuu. He kertovat omille lapsilleen ilosta, jota he tunsivat palvellessaan ystävällisesti Herran puolesta. Muistan tuon hiljaisen tyytyväisyyden tunteen lapsuudestani, kun kitkin erään naapurin rikkaruohoja isäni kehotuksesta. Aina kun minua kutsutaan olemaan antajana, muistan laulun ”Sua kiitän, Herra korkehin”² sanoja ja uskon niihin.

Tiedän, että nuo sanat kirjoitettiin kuvaamaan iloa, joka tulee Herran palvelemisesta lepopäivänä. Mutta nuo aterian tuoneet lapset ovellamme tunsivat Herran työn tekemisen iloa arkipäivänä. Ja heidän vanhempansa näkivät tilaisuuden tehdä hyvää ja levittää iloa yli sukupolvien.

Herran tapa pitää huolta tarvitsevista tuo vanhemmille toisen tilaisuuden siunata lapsiaan. Näin sen yhtenä sunnuntaina kappelissa. Tullessaan kappeliin ennen sakramenttikokousta eräs pieni lapsi ojensi piispalle perheensä lahjoituskuoren.

Tunsin tämän perheen ja pojan. Perhe oli saanut juuri kuulla eräästä seurakuntalaisesta, joka oli avun tarpeessa. Isä oli sanonut pojalle jotakin seuraavanlaista pannessaan kirjekuoreen tavallista runsaamman paastouhrin: ”Me paastosimme ja rukoilimme tänään tarvitsevien puolesta. Anna tämä kirjekuori puolestamme piispalle. Tiedän, että hän antaa sen avuksi niille, joiden tarpeet ovat suuremmat kuin meidän.”

Pojan mieleen ei jää siitä sunnuntaista nälän tunne, vaan hän tulee muistelemaan tuota päivää lämmöllä. Saatoin nähdä hänen hymystään ja siitä, miten hän piteli kirjekuorta niin tiukasti, että hän tunsu isänsä suuren luottamuksen viedä perheen uhri köyhille. Hän tulee muistamaan tuon päivän, kun hän on diakoni, ja kenties ikuisesti.

Näin tuon saman ilon niiden ihmisten kasvoilla, jotka auttoivat Herran puolesta Idahossa vuosia sitten. Tetonin pato murtui lauantaina 5. kesäkuuta 1976. Yksitoista ihmistä sai surmansa. Tuhannet joutuivat lähtemään kodeistaan muutamassa tunnissa. Muutamia taloja tulva vei mennessään. Ja satojen asuntojen saaminen asumiskuntoon vaati paljon enemmän työtä ja varoja kuin asuntojen omistajilla oli.



Ne, jotka kuulivat murhenäytelmästä, tunsivat myötätuntoa ja jotkut tunsivat kutsun tehdä hyvää. Naapurit, piispat, Apuyhdistyksen johtajat, kooruminjohtajat, kotiopettajat ja kotikäyntiopettajat lähtivät kodeistaan ja työpaikoiltaan siivoamaan muiden ihmisten taloja, jotka olivat jääneet tulvan alle.

Yksi aviopari palasi lomalta Rexburgiin heti tulvan jälkeen. He eivät menneet katsomaan omaa taloaan. Sen sijaan he etsivät käsiinsä piispansa kysyäkseen, missä he voisivat auttaa. Piispa ohjasi heidät erään apua tarvitsevan perheen luo.

Muutamaa päivää myöhemmin aviopari meni katsomaan kotiaan. Se oli poissa. Tulva oli vienyt sen mennessään. He vain kävelivät takaisin piispan luo ja kysyivät: ”Mitä haluaisit meidän nyt tekevän?”

Asuttepa missä tahansa, olette nähneet tuon myötätunnon ihmeen muutuvan epäitsekäksi toiminnaksi. Se ei ehkä ole tapahtunut suuren luononkatastrofin jälkimainingeissa. Olen

nähty sitä pappeskuorumissa, jossa veli nousee kuvailemaan jonkun miehen tai naisen tarpeita tämän etsiessä työtilaisuutta elättääkseen itsensä ja perheensä. Olen pystynyt tuntemaan myötätunnon huoneessa, mutta jotkut ovat ehdottaneet niiden ihmisten nimiä, jotka saattaisivat palkata työtä tarvitsevan henkilön.

Se, mitä on tapahtunut tuossa pappeskuorumissa ja mitä tapahtui tulvan valtaamissa taloissa Idahossa, on osoitus Herran tavasta auttaa suuressa avuntarpeessa olevia tulemaan omavaraisiksi. Me tunnemme myötätuntoa ja me tiedämme, kuinka toimia Herran tavalla auttaaksemme.

Juhlimme tänä vuonna kirkon huoltotyöohjelman 75. vuotta. Ohjelma sai alkunsa vastauksena niiden tarpeisiin, jotka menettivät työnsä, maatilansa ja jopa kotinsa niin kutsutun suuren lamakauden jälkimainingeissa.

Jälleen meidän aikanamme taivaallisen Isän lapsilla on suuria ajallisia tarpeita, kuten niitä on ja tulee olemaan kaikkina aikoina. Kirkon huoltotyöohjelman perustana olevat periaatteet eivät ole vain yhtä aikakautta tai yhtä paikkaa varten. Ne on tarkoitettu kaikkiin aikoihin ja kaikkiin paikkoihin.

Nuo periaatteet ovat hengellisiä ja iankaikkisia. Siitä syystä niiden ymmärtäminen ja omaksuminen sydämeemme tekee mahdolliseksi sen, että kykenemme näkemään tilaisuuksia auttaa ja kykenemme tarttumaan niihin milloin ja minne Herra meitä kutsuukin.

Tässä on joitakin periaatteita, jotka ovat ohjanneet minua, kun olen halunnut auttaa Herran tavalla ja kun muut ovat auttaneet minua.

Ensiksi, kaikki ovat onnellisempia ja tuntevat enemmän itsekunnioitusta, kun he voivat elättää itsensä ja perheensä ja ryhtyä sitten huolehtimaan muista. Olen ollut kiitollinen niistä,

jotka ovat auttaneet minua täyttämään tarpeeni. Olen ollut vielä kiitollisempi vuosien varrella niistä, jotka ovat auttaneet minua tulemaan omavaraiseksi. Ja sitten olen ollut kiitollisin niistä, jotka ovat näyttäneet minulle, kuinka voin käyttää osan ylijäämästäni muiden auttamiseen.

Olen oppinut, että ylijäämää kertyy siten, että käytän vähemmän kuin ansaitseen. Tuon ylijäämän avulla olen kyennyt oppimaan, että on todella parempi antaa kuin ottaa. Se johtuu osittain siitä, että kun me autamme Herran tavalla, Hän siunaa meitä.

Presidentti Marion G. Romney on sanonut huoltotyöstä: ”Tässä työssä ei voi antaa niin paljon, että itse köyhtyisi.” Ja sitten hän lainasi lähetysjohtajansa Melvin J. Ballardin sanoja seuraavasti: ”Ihminen ei voi antaa Herralle kannikkaa saamatta takaisin koko leipää.”³

Olen huomannut sen todeksi elämässäni. Kun olen antelias taivaallisen Isän apua tarvitseville lapsille, Hän on antelias minulle.

Toinen evankeliumin periaate, joka on ollut minulle oppaana huoltotyössä, on ykseyden voima ja siunaus. Kun yhdistämme kätemme palvellaksemme apua tarvitsevia, Herra yhdistää meidän sydämemme. Presidentti J. Reuben Clark jr. esitti sen näin: ”Sellainen antaminen on – – tuonut kenties eniten yhteisen veljeyden tunteita, kun kaikkia aloja ja ammatteja edustavat ihmiset ovat työskennelleet rinta rinnan huoltotyöpuutarhassa tai jossakin muussa projektissa.”⁴

Tuota lisääntynyttä veljeyden tunteita kokee niin saaja kuin antajakin. Vielä tänäkin päivänä mies, jonka kanssa lapioin rinta rinnan mutaa hänen tulvan valtaamassa kodissaan Rexburgissa, kokee siteen välillämme. Ja hän tuntee suurempaa itsekunnioitusta tehtyään kaiken voitavansa



itsensä ja perheensä hyväksi. Jos olisimme työskennelleet yksin, kumpikin meistä olisi menettänyt hengellisen siunauksen.

Minun nähdäkseni se johtaa kolmanteen toiminnan periaatteeseen huoltotyössä: ottakaa perheenne mukaan työhön, jotta he voivat oppia huolehtimaan toisistaan huolehtiessaan muista. Poikanne ja tyttärensä, jotka tekevät työtä kanssanne palvellakseen muita apua tarvitsevia, auttavat todennäköisemmin toisiaan ollessaan avun tarpeessa.

Neljännän arvokkaan periaatteen kirkon huoltotyössä opin piispana. Se koitui siitä, että noudatin pyhien kirjoitusten käskyä etsiä köyhät. Piispan velvollisuutena on etsiä ne, jotka tarvitsevat apua vielä senkin jälkeen kun he itse ja heidän perheensä ovat tehneet voitavansa, ja auttaa heitä. Huomasin, että Herra lähettää Pyhän Hengen, jotta etsivä voi löytää⁵ köyhät huolehtiakseen heistä, samoin kuin Hän auttaa löytämään totuuden. Mutta opin myös ottamaan Apuyhdistyksen johtajan mukaan etsimään. Hän saattaa saada ilmoituksen ennen teitä.

Jotkut teistä tarvitsevat tuota innoitusta edessä olevina kuukausina. Juhlistaaksemme kirkon huoltotyöohjelman 75. vuotta kutsumme jäseniä ympäri maailman osallistumaan palvelupäivään. Johtohenkilöt ja jäsenet tavoittelevat ilmoitusta suunnitelluun hankkeeseen, mitä ne sitten ovatkin.

Annan kolme ehdotusta, kun suunnittelette palveluprojektianne.

Ensiksi, valmistakaa hengellisesti itseänne ja niitä, joita johdatte. Vain jos Vapahtajan sovitus pehmittää sydämiä, voitte nähdä selkeästi projektin tavoitteen siunaavan taivaallisen Isän lasten elämää sekä hengellisesti että ajallisesti.

Toiseksi ehdotan, että valitsette sekä kirkon piiristä että paikkakunnalta palvelunne kohteiksi ihmisiä, joiden tarpeet koskettavat niiden sydäntä, jotka palvelevat. Ihmiset, joita he palvelevat, tuntevat heidän rakkautensa. Niin kuin laulussa luvataan, se voi ilahduttaa heitä enemmän kuin vain heidän ajallisten tarpeidensa täyttäminen.

Viimeiseksi ehdotan, että hyödynnätte suunnitellusti perheiden, koorumien, apujärjestöjen ja kotipaikkakunnallanne tuntemienne ihmisten välisten siteiden voimaa. Ykseyden tunteet moninkertaistavat palvelemiseen hyvät vaikutukset. Ja nuo ykseyden tunteet perheissä, kirkossa ja yhteisöissä kasvavat ja muodostavat kestävä perinnön kauan sen jälkeen kun projekti päättyy.

Tämä on minun tilaisuuteni kertoa teille, kuinka paljon arvostan teitä. Sen rakastavan palvelun ansiosta, jota olette tehneet Herran puolesta, olen saanut ottaa vastaan kiitoksia auttamiltanne ihmisiltä tavatessani heitä eri puolilla maailmaa.

Te olette löytäneet tavan kohottaa heitä korkeammalle auttaessanne Herran tavalla. Te ja kaltaisenne nöyrät Vapahtajan opetuslapset olette palvellessanne lähettäneet kannikkanne



Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

veden yli, ja auttamanne ihmiset ovat yrittäneet antaa minulle takaisin kokonaisen kiitollisuuden leivän.

Samankaltaisia arvostuksen ilmauksia saan ihmisiltä, jotka ovat työskennelleet kanssanne. Muistan, kuinka seisoin kerran presidentti Ezra Taft Bensonin vieressä. Olimme puhuneet huoltotyöpalvelusta Herran kirkossa. Hän yllätti minut nuorekkaalla tarmollaan sanoessaan kättään heilauttaen: ”Minä rakastan tätä työtä, ja työtä se on!”

Mestarin puolesta välitän kiitokset työstänne taivaallisen Isämme lasten palvelemiseksi. Hän tuntee teidät ja näkee pyrkimyksenne, utteruutenne ja uhrauksenne. Rukoilen, että Hän suo teille siunauksen nähdä työnne hedelmät niiden onnellisuutena, joita olette auttaneet ja joiden kanssa olette auttaneet Herran puolesta.

Tiedän, että Isä Jumala elää ja kuulee rukouksemme. Tiedän, että Jeesus on Kristus. Te ja ne, joita palvelette, voitte puhdistua ja vahvistua palvelemalla Häntä ja pitämällä Hänen käskynsä. Voitte tietää kuten minä tiedän Pyhän Hengen voimasta, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta, joka palautti toden ja elävän kirkon, jollainen tämä on. Todistan, että presidentti Thomas S. Monson on Jumalan elävä profeetta. Hän on suurenmoinen esimerkki siitä, mitä Herra teki: kulki ympäri maata tehden hyvää. Rukoilen, että voimme tarttua tilaisuuksiimme nostaa hervonneita käsiä ja vahvistaa voimattomia polvia⁶. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain”, *MAP-lauluja*, 144.
2. *MAP-lauluja*, 91.
3. ”Welfare Services: The Savior’s Program”, *Ensign*, marraskuu 1980, s. 93.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1943, s. 13.
5. Ks. Matt. 7:7–8; Luuk. 11:9–10; 3. Nefi 14:7–8.
6. Ks. OL 81:5.

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christoffer-son, Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kaksitoista apostolia profeetoiksi, näkijöiksi ja

ilmoituksensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Ehdotetaan, että vapautamme seuraavat vyöhykeseitsenkymmenet 1. toukokuuta 2011 alkaen: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Ardern, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, LeGrand R. Curtis jr., Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell ja Gary W. Walker.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitollisuutemme ilmaukseen heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotamme, että hyväksymme seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin uusiksi jäseniksi Don R. Clarken,